Súd:	Okresný súd Bratislava I
Spisová značka:	18C/56/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1114208395
Dátum vydania rozhodnutia:	11. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Zuzana Hlistová
ECLI:	ECLI:SK:OSBA1:2019:1114208395.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava 1 v konaní pred sudkyňou JUDr. Zuzanou Hlistovou v právnej veci žalobcu v 1.rade: P. Č., A.. XX.XX.XXXX, W. J. X.. U. XXXX/XX, XXX XX W. P., žalobkyne v 2.rade: L. Č., A.. XX.XX.XXXX, W. J. X.. U. XXXX/XX, XXX XX W. P., obaja zastúpení: Advokátska kancelária JUDr. Jakub Mandelík, s.r.o., Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 472334318, proti žalovanej : KOOPERATÍVA poisťovňa, a.s. VIG, Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441 o náhradu nemajetkovej ujmy, takto

r o z h o d o l :

Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi v 1. rade titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 20.000 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobkyni v 2. rade titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 20.000 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšku súd žalobu z a m i e t a.

Žalobcom v 1. a v 2. rade p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 20%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou podanou na tunajší súd dňa 19.03.2014 sa žalobcovia v 1. a 2. rade domáhali zaviazania žalovaného k náhrade nemajetkovej ujmy každému vo výške 100.000 Eur. Svoj nárok odôvodnili tým, že v dôsledku dopravnej nehody, ku ktorej došlo dňa 01.01.2014 v skorých ranných hodinách na úseku od W. P. smerom k ceste II. triedy č. 500 , ich maloletá dcéra U. Č. A.. XX.XX.XXXX utrpela smrteľné zranenia následkom ktorých podľahla. Vodič motorového vozidla, ktorý dopravnú
nehodu spôsobil, H. F., A.. XX.XX.XXXX W. Y. XXX/X, Š. - X., v dôsledku dopravnej nehody zomrel.

2. Žalobcovia v žalobe uviedli, že úmrtím svojej maloletej dcéry sa u nich výrazným spôsobom zhoršil psychický stav, všetky aktivity ktoré vykonávali s maloletou U. sa stali minulosťou. Prostredie v ktorom žijú im neustále pripomína spoločné chvíle, ktoré prežili. To čo sa stalo je tragédia, ktorej stále nemôžu uveriť. Je to pre nich trauma s ktorou sa nevedia zmieriť. Do tragickej nehody sa zúčastňovali spoločenského a kultúrneho života, avšak po smrti dcéry stratili záujem o spoločenský život, z ich života sa vytratilo nadšenie. Nevedia si nájsť činnosť, ktorá by napĺňala ich život potechou, ťažko sa sústredia na veci, sú výbušní, nervózni, budúcnosť nerozoberajú. Tragická strata ich dcéry je výrazným zásahom do ich života, s ktorou sa nikdy nebudú schopní vyrovnať.

3. Pasívnu vecnú legitimáciu žalovanej odôvodnili extenzívnym výkladom pojmu "škody na zdraví" uvedeného v § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z., pod ktorú je možné, podľa ich názoru, subsumovať aj nemajetkovú ujmu, ktorú utrpeli blízki rodinní príslušníci osôb, ktoré sa stali obeťami

dopravnej nehody krytej povinným zmluvným poistením. Ich argumentáciu potvrdzuje aj rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 24.10.2013 sp. zn. C-22/12. V uvedenom rozsudku Súdny dvor Európskej únie (ďalej len SD EÚ) vyslovil právny názor, že "...poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore "vo veci samej" v zmysle čl. 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie judikatúra SD EÚ zaväzuje slovenské súdy, ako aj ostatné štátne orgány. Podľa správy zo Slovenskej kancelárie poistiteľov bolo osobné motorové vozidlo vinníka dopravnej nehody, H. F., poistené v čase dopravnej nehody žalovaným, čím je dôvodne založená aj pasívna vecná legitimácia žalovaného.

4. Žalobcovia, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, výzvou zo dňa 07.02.2014 si voči žalovanej, v súvislosti s poistnou udalosťou, uplatnili nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, každý vo výške 100.000 Eur. V oznámení o likvidácii poistnej udalosti žalovaná žalobcom odmietla poistné plnenie ohľadom uplatnených nárokov poskytnúť. Žalovaná na základe písomného oznámenia o riešení škodovej udalosti č. 9521494414 žalobcom oznámila, že poistený má z poistenia zodpovednosti za škodu právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému nároky uvedené v § 4 ods.1. zák. č. 381/2001 Z.z.. Navyše v zmluve o povinnom zmluvnom poistení, ktorej súčasťou sú všeobecné poistné podmienky vyplýva pre poisťovňu hradiť nároky spojené so škodou, t.j. majetkovou ujmou, nie s ujmou na osobnostných právach, t.j. nemajetková ujma, ktorá vzniká v dôsledku porušenia právnej povinnosti v inej než majetkovej sfére fyzickej osoby. Z uvedeného dôvodu uplatnené nároky žalobcov neakceptovala. Na základe výsledkov oznámenia žalovanej o spôsobe likvidácie škodovej udalosti , žalobcovia si svoj nárok uplatnili prostredníctvom žaloby podanej na tunajšom súde dňa 19.03.2014.

5. Žalovaná na súdnom pojednávaní dňa 06.06.2016 namietala pasívnu vecnú legitimáciu s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 301/2012 (ďalej len NS SR), v ktorom súd vyslovil právny názor, že nemajetková ujma nie je krytá povinným zmluvným poistením podľa zákona č.381/2001 Z.z. o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a preto poisťovňa v daných prípadoch, nie je povinná hradiť nemajetkovú ujmu osobám blízkym obetiam dopravných nehôd. Ďalej poukázala na to, že otázka pasívnej vecnej legitimácie bola riešená vo viacerých súdnych konaniach na úrovni okresných, krajských súdov (napr. 9Co 176/2016) a NS SR, ktorí zhodne dospeli k záveru, že v prípade nemajetkovej ujmy v súvislosti s dopravnou nehodou za jej náhradu nezodpovedá poisťovacia spoločnosť, pokiaľ sa k takémuto záväzku nezaviazala. Taktiež poukázala na stanovisko Ministerstva financií SR č. MFSR/014548/2016 - 613 zo dňa 31.05.2016, v ktorom sa konštatuje, že doposiaľ nedošlo k transponovaniu európskej motorovej smernice, podľa ktorej by poistné plnenie poskytované poisťovňami malo zahŕňať aj nemajetkovú ujmu spôsobenú dopravnou nehodou, do právneho poriadku Slovenskej republiky.

6. K vznesenej námietke žalovanej, ohľadom pasívnej vecnej legitimácie právny zástupca žalobcov sa písomne vyjadril dňa 02.08.2016. V rámci svojho vyjadrenia sa kriticky vyjadril k vyššie uvedenému rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR, ktorého závery považuje za sporné predovšetkým v oblasti výkladu pojmov škody a ujmy. Podľa právneho názoru NS SR pojem "škoda" a pojem "ujma", nie je totožný a preto nie je možné pod pojem " škoda na zdraví" subsumovať náhradu nemajetkovej ujmy. Takýto záver právny zástupca žalobcov označuje za formalistický, účelový, ktorý nemá oporu v zákone. V tejto súvislosti poukazuje na európske právne dokumenty (princípy európskeho deliktného práva), v ktorých bola konštatovaná obsahová blízkosť pojmov škody a ujmy. Pojem ujma sa má vykladať v tom zmysle, že zahŕňa v sebe majetkovú aj nemajetkovú škodu.

7. Interpretácia NS SR ohľadom rozsudku M. je v rozpore s tlačovým komuniké č. 144/13 zo dňa 24.10.2013 v ktorom sa uvádza, že ak vnútroštátne právo umožňuje rodinným príslušníkom obete dopravnej nehody požadovať náhradu nemajetkovej ujmy, náhrada tejto ujmy musí byť krytá povinným poistením motorového vozidla. Podľa názoru právneho zástupcu žalobcov NS SR nepodal vo svojom rozhodnutí eurokonformný výklad § 4 ods. 2 písm. a) zákona o povinnom zmluvnom poistení.

8. K otázke priameho a nepriameho účinku európskych smerníc právny zástupca žalobcov uviedol, že povinnosťou nositeľov verejnej moci je prijímať také opatrenia osobitnej alebo všeobecnej povahy, ktorými by sa dosiahol predpokladaný cieľ smernice. V prípade ak takáto úprava chýba, účastník konania

má právo požadovať práve na základe nepriameho účinku smernice, aby v jeho konkrétnom prípade súd uplatnil eurokonformný výklad vnútroštátneho práva v súlade s ustanoveniami a cieľmi smernice, čo v konečnom dôsledku NS SR vo svojom rozsudku poprel.

9. Vecná legitimácia, či už aktívna vecná legitimácia na strane žalobcu alebo pasívna vecná legitimácia na strane žalovaného, ako nositeľov tvrdeného hmotného práva má zásadný vplyv na rozhodnutie vo veci samej, jej nedostatok na akejkoľvek procesnej strane vedie k zamietnutiu žaloby. Z tohto dôvodu súd sa v prvom rade zaoberal otázkou, či žalovaná z hľadiska hmotného práva platného alebo použiteľného na území Slovenskej republiky môže byť označený za zodpovedný subjekt, z hľadiska uplatnených nárokov žalobcov a následne zaviazaný k ich uspokojeniu.

10. Pasívna vecná legitimácia poisťovacích spoločnosti v sporoch o náhradu nemajetkovej ujmy z povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, bola vo viacerých prípadoch predmetom skúmania a rozhodovacej činnosti okresných a krajských súdov, pričom ich právny názor ohľadom poistného krytia nemajetkovej ujmy nebol jednotný. Za právne významný v danej oblasti je možné označiť rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 31.03.2016 sp. zn. 21Co/60/2015 ktorý vo svojom odôvodnení vychádzajúc zo znenia prvej smernice Rady 72/166/EHS z 24. apríla 1972, druhej smernice Rady 84/5/EHS z 30. decembra 1983 doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ES z 11. mája 2005 jednoznačne konštatuje potrebu zahrnúť, v súvislosti s náhradou škody spôsobenou prevádzkou motorového vozidla, pod pojem škoda na zdraví, všetky jej zložky v rovine majetkovej, ako i nemajetkovej a teda poisťovacím spoločnostiam uložiť povinnosť uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uhradiť.

11. Prelomovým rozhodnutím v prípadoch zodpovednosti poisťovacích spoločností za náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, je vyššie uvedený rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo 301/2012 zo dňa 31.3.2016, v ktorom súd riešil dve zásadné otázky právneho významu:

- pasívnu vecnú legitimáciu poisťovne v spore o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za zásah do osobnostných práv pozostalých spôsobený úmrtím blízkej osoby pri dopravnej nehode podľa § 4 ods. 2 písm. a) , § 15 ods. 1 veta druhá zákona č. 381/2001 Z.z

- možnosť aplikácie smerníc prijatých v rámci EÚ z hľadiska ich priamych a nepriamych účinkov na spory vedené medzi členským štátom EÚ a jednotlivcom, a medzi jednotlivcami členského štátu EÚ navzájom v súvislosti s možnosťou aplikácie platnej motorovej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/RS zo dňa 16. septembra 2009 na spory vedené na súdoch Slovenskej republiky.

12. V uvedenom rozhodnutí NS SR vyslovil právny názor v ktorom uviedol, že:

a) doterajšia platná úprava na území Slovenskej republiky neumožňuje domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy na základe zmluvného poistenia zodpovednosti za náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla,

b) smernica nikdy nemôže mať horizontálny priamy účinok v sporoch medzi súkromnoprávnymi subjektmi ani obrátený vertikálny priamy účinok použitý verejným subjektom voči súkromnému subjektu. Súdny dvor priznáva možnosť dovolávať sa priameho účinku smernice pred vnútroštátnym súdom voči štátnemu orgánu v prípade, ak štát smernicu neimplementuje alebo ju neimplementuje riadnym spôsobom.

Ak členský štát nesplní svoju povinnosť vyplývajúcu zo smernice nemôže byť upreté právo jednotlivca dovolávať sa použitia smernice ak ide o jeho vzťah k členskému štátu.

13. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR prvostupňový súd v poradí prvom rozhodnutí č.k. 18C 56/2014 - 196 zo dňa 08.09.2018 v znení opravného uznesenia č.k. 18C 56/2014 - 284 zo dňa 10.10.2018 žalobu zamietol, stotožnil sa s právnou argumentáciou najvyššieho súdu ako priamej najvyššej súdnej autority, nakoľko právna argumentácia v citovanom rozhodnutí reagovala nielen

na právne dôvody žalobcov ohľadom oprávnenosti uplatneného nároku, ale predovšetkým na otázku pasívnej vecnej legitimácie poisťovní v sporoch o náhradu nemajetkovej ujmy.

14. V súvislosti s otázkou priamej aplikácie smernice EÚ v súvislosti s rozhodovacou činnosťou súdu, prvostupňový súd vo svojom odôvodnení poukázal na to, že súdny spor medzi subjektmi súkromnoprávneho vzťahu, akým poistný vzťah medzi poisťovňou ako podnikateľským subjektom a občanom alebo právnickou osobou nesporne je, je založený na dobrovoľnosti, vážnosti, určitosti, zrozumiteľnosti. Je to právny úkon, ktorého platnosť je podmienená dodržaním náležitostí upravených v § 37 a nasl. Obč. zákonníka pod následkom absolútnej, prípadne relatívnej neplatnosti právneho úkonu. Základným predpokladom záväzkového vzťahu je vymedzenie jeho obsahu, ktorým je predmet záväzku, práva a povinnosti zmluvných strán. Rovnaký postup platí, aj pri uzatváraní poistných zmlúv ako súkromnoprávneho vzťahu, kde z obsahu zmluvy, zo všeobecných zmluvných podmienok tvoriacich súčasť záväzku vyplýva okrem iného rozsah poistenia, rozsah náhrady škody v prípade poistnej udalosti. Súčasťou poistnej zmluvy a poistných podmienok je vymedzenie rozsahu škody krytej poistením tak, aby zmluvné strany mali jasnú predstavu o svojich právach a povinnostiach a o rozsahu svojich nárokov v prípade, ak nastane právna skutočnosť, ktorá je ich " spúšťacím impulzom". Vzhľadom k tomu, že jednou zo základných podmienok platnosti právneho úkonu je ich súlad so zákonom, rozsah náhrady škody krytej poistným plnení zodpovedá právnej úprave " škody" v občianskom zákonníku (§ 442 a nasl. OZ), ktorá je premietnutá do prípadných špeciálnych právnych noriem (§ 4 ods. 2 zák. č. 381/2001 Z.z.) bližšie upravujúcich danú právnu poistnú zodpovednosť. Preto predmetom náhrady poistného plnenia bola vždy zásadne majetková škoda. Nároky pozostalých majúce povahu nemajetkovej ujmy, ktoré sa odškodňujú z dôvodu ochrany osobnostných práv podľa § 11 až 17 OZ, bolo a je možné uplatniť voči osobe, ktorá bola priamym pôvodcom zásahu a teda zodpovednej za takúto ujmu. Súčasne uviedol, že Smernica ako právny akt EÚ (Európska únia) , nie je všeobecne záväzný normatívny akt, avšak je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená z hľadiska výsledku ktorý sa má dosiahnuť, pričom forma a spôsob, akým ju členský štát zrealizuje je plne v jeho kompetencií. To znamená, že EÚ aj prostredníctvom smerníc modeluje právne prostredie jednotlivých členských štátov za účelom dosiahnutia ich vzájomnej harmonizácie. Nesporným faktom je, že členské štáty majú povinnosť smernicu transponovať v stanovenej lehote do svojho vnútroštátneho právneho poriadku pod následkom sankcií zo strany štrukturálnych orgánov EÚ. V prípade ak túto povinnosť členský štát nesplní, vzniká tu podľa názoru súdu, priestor "poškodenému subjektu" pre uplatnenie si nároku, ktorý mu priznáva smernica EÚ voči štátu, ktorý jej implementáciu do právneho poriadku nezabezpečil riadne a včas. Štát porušil komunitárne právo, čím založil svoju zodpovednosť nielen vo vzťahu k Spoločenstvu (EÚ) ale aj vo vzťahu k jednotlivcovi (fyzická, právnická osoba) ktorého pripravil o právo, ktoré smernica mala úmysel založiť. Ak by súd priznal smernici horizontálny priamy účinok, t.j. jej priamu použiteľnosť v oblasti súkromnoprávnych vzťahov, podľa názoru súdu, by došlo k jednostrannému porušeniu práv druhého účastníka zmluvného vzťahu bez jeho zavinenia, nakoľko tento vstupoval do právneho vzťahu za situácie relatívnej právnej istoty, kedy právne prostredie v oblasti poistných vzťahov bolo stabilizované a neexistovala nejednotnosť ohľadom výkladu obsahu poistného plnenia. Na základe priamej aplikácie smernice by došlo k zásahu zo strany orgánov verejnej moci do súkromnoprávneho vzťahu subjektov, čo odporuje ústavným princípom zakotveným v II. hlave Ústavy SR. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods.1, § 255 ods.1 CSP podľa zásady úspechu v konaní.

15. Na základe odvolania žalobcov v 1.a 2. rade zo dňa 10.11.2016, v ktorom namietali správnosť právneho posúdenia nároku, Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd uznesením č.k. 15Co 293/2018-288 zo dňa 05.12.2018 zrušil rozsudok prvostupňového súdu s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 8Cdo 1361/2015 zo dňa 26.06.2017 a rozhodnutie NS SR sp.z n. 6 Mcdo 1/2016 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky v ktorých uvádza, že ustanovenie § 4 ods. 2 písm. a) zo PZP treba vyložiť tak, že poistenie zodpovednosti kryje aj nároky pozostalých na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ďalej uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v spomínanom rozhodnutí poukázal na ústavný princíp prednosti práva Európskych spoločenstiev a Európskej únie pred vnútroštátnymi zákonmi, a to nielen v prípade rozporu medzi konkrétnou normou komunitárneho práva a konkrétnou normou vnútroštátneho práva, ale aj v prípade, ak vnútroštátna úprava je neúplná alebo rozporuplná (čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). V súvislosti s tým, že oblasť poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel je regulovaná smernicami Európskej únie najvyšší súd uviedol, že vnútroštátne súdy musia vnútroštátne právo v najväčšej možnej miere vykladať v zmysle znenia a účelu smernice, aby bol dosiahnutý výsledok, ku ktorému táto smernica smeruje a poukázal

napr. na rozsudok SD z 25. apríla 2013, C-81/12, Asociatia ACCEPT proti Consiliul National pentru Combaterea Discriminarii, ods. 71. rozsudok SD z 24. januára 2012, C-282/10, Maribel Dominguez proti Centre informatique du Centre Ouest Atlantique a Préfet de la région Centre, ods. 27. Podľa rozhodnutia najvyššieho súdu zo dňa 26.6.2017, sp. zn. 8 Cdo 1361/2015, účelom smerníc týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel je zabezpečiť, aby predmetom poistného krytia bola akákoľvek škoda alebo ujma, ktorá vznikla v súvislosti s dopravnou nehodou a náhradu ktorej predpokladá vnútroštátne právo. Predmetom poistného krytia má byť podľa smerníc nepochybne aj nemajetková ujma spôsobená pozostalým po obeti dopravnej nehody. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí poukázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci Haasová č. C-22/12 zo dňa 24.10.2013, ktorý jasne a zrozumiteľne vyslovil: "Článok 3 ods. 1 smernice Rady 72/166/EHS t 24. apríla 1972 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistení tejto zodpovednosti, článok 1 ods. 1 a ods. 2 druhej smernice Rady 84/5/EHS z 30. decembra 1983 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ES z 11. mája 2005. a článok 1 prvý odsek tretej smernice Rady 90/232/EHS zo 14. mája 1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej." Podľa uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu odpoveď na otázku, či vnútroštátne právo upravuje náhradu nemajetkovej ujmy na základe zodpovednosti poisteného za škodu poskytuje aj samotný Súdny dvor v bode 58 odôvodnenia svojho rozsudku vo veci C-22/12, keď uvádza: ,.Keďže totiž zodpovednosť poisteného, ktorá podľa vnútroštátneho súdu v tomto prípade vyplýva z § 11 a § 13 českého Občianskeho zákonníka (slovenský Občiansky zákonník má rovnakú úpravu, poznámka senátu 8 Cdo), vznikla na základe dopravnej nehody a mala občianskoprávnu povahu, nič nenasvedčuje, že na túto zodpovednosť sa nevzťahuje vnútroštátne hmotné právo zodpovednosti za škodu, na ktoré odkazujú uvedené smernice". Keďže senát najvyššieho súdu pri svojom rozhodovaní vo veci sp. zn. 8 Cdo 1361/2015 dospel k právnemu názoru, ktorý je odlišný od právneho názoru, vyjadreného v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20.4.2011, sp. zn. 4 Cdo 168/2009, a zo dňa 31.3.2016, sp. zn. 3 Cdo 301/2012, postúpil vec podľa § 48 ods. 1 C.s.p. na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu. Veľký senát vec prejednal a po vyžiadaní vyjadrení strán sporu a stanovísk ministra spravodlivosti Slovenskej republiky a generálneho prokurátora Slovenskej republiky oznámil stranám sporu, že rozsudok vo veci vyhlási dňa 21.9.2017. Žalovaná v 2. rade (poisťovňa), však dovolanie zobrala späť a žiadala, aby veľký senát dovolacie konanie zastavil. Veľký senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uznesením zo dňa 4.10.2017 konanie preto zastavil. Záverom odvolací súd uviedol, že je potrebné prisvedčiť žalobcom, že aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich viacerých rozhodnutiach vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, odmietajúc sťažnosti poisťovní, sa priklonil k názoru, podľa ktorého náhrada škody z dôvodu nemajetkovej ujmy, je krytá povinným zmluvným poistením (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.12.2015, sp. zn. III. ÚS 646/2015, zo dňa 17.8.2016, sp. zn. 1. ÚS 474/2016).

16. Odvolací súd, stotožňujúc sa s vyššie uvedenými právnymi názormi dospel k záveru, že nároky pozostalých po obetiach dopravných nehôd z titulu ich nemajetkovej ujmy, ktorá im bola spôsobená smrťou ich blízkej osoby, sú zahrnuté do zákonného poistného krytia náhrady škody. V prípade neoprávneného zásahu do osobnostných práv majú dotknuté osoby nárok v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka v prvom rade domáhať sa zdržania neoprávnených zásahov, ďalej odstránenia následkov neoprávneného zásahu a poskytnutia primeraného zadosťučinenia. Návrh na poskytnutie primeraného zadosťučinenia sleduje priznanie satisfakcie fyzickej osobe, ktorej osobnostné právo bolo porušené so zreteľom na to, že zásah zvyčajne nemožno odčiniť obnovením pôvodného stavu. Satisfakcia prichádza do úvahy v prvom rade v podobe morálnej, napr. ospravedlnenie. Nárok na priznanie finančnej satisfakcie - náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch prichádza do úvahy len vtedy, ak by sa morálna satisfakcia nezdala postačujúca. Pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia sú stanovené dve kritériá, z ktorých musí súd vždy vychádzať - a to závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za akých došlo k neoprávnenému zásahu. V ďalšom konaní preto bude úlohou súdu

prvej inštancie zaoberať sa výškou uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy za použitia uvedených dvoch kritérií.

17. Vychádzajúc zo záverov odvolacieho súdu úlohou prvostupňového súdu v ďalšom konaní bolo určiť výšku nároku žalobcov v 1.a 2. rade na náhradu nemajetkovej ujmy, keďže s poukazom na právny názor odvolacieho súdu, ktorým je prvostupňový súd podľa § 391 ods. 2 CSP viazaný, bol základ právneho nároku daný.

18. Skutkový stav. V súvislosti s preukazovaním skutkového stavu v predmetnej veci, súd vykonal dokazovanie prednesmi sporových strán, oboznámením sa s ich písomnými vyjadreniami, výsluchom žalobcov, oboznámením sa s listinnými dôkazmi (úmrtný list U. Č. N. T. XX.XX.XXXX,uznesenie o začatí trestného stíhania ČVS: ORP-1/OVK-SE-2014 zo dňa 01.01.2014 výzva žalobcov na plnenie zo dňa 07.02-2014, oznámenie žalovaného o riešení škodovej udalosti zo dňa 07.02.2014, lekárske potvrdenia o psychiatrickom vyšetrení žalobcov), výsluchom svedkyne P..Q. X. .

19. Z obsahu žaloby ako i z výpovedi žalobcov súd zistil, že dňa 01.01.2014 v skorých ranných hodinách došlo na úseku cesty od Borského Mikuláša k dopravnej nehode, ktorú spôsobil vodič druhého motorového vozidla, H. F.. V dôsledku dopravnej nehody maloletá dcéra žalobcov utrpela vážne poranenia nezlučiteľné so životom, ktorým po prevoze do FNsP Skalica podľahla. Táto skutočnosť bola podložená úmrtným listom maloletej U. Č., vydaným Matričným úradom v X. T. XX.XX.XXXX, v ktorom je uvedený ako deň úmrtia dieťaťa XX.XX.XXXX.

20. Skutkové okolnosti uvádzané žalobcami potvrdzujú aj uznesenia Okresného riaditeľstva PZ v Senici - odbor kriminálnej polície ČVS: ORP-1/OVK-SE - 2014 z obsahu ktorých vyplýva, že vo veci dopravnej nehody bolo začaté trestné stíhanie pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1,ods. 2 písm. a) Trestného zákona a za prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 ods. 1 trestného zákona. Vodič motorového vozidla, ktorý dopravnú nehodu spôsobil tým, že neprispôsobil rýchlosť jazdy svojím schopnostiam, vlastnostiam vozidla, povahe a stavu vozovky a iným okolnostiam ktoré mohol predvídať následkom čoho prešiel do protismeru a spôsobil kolíziu s protiidúcim vozidlom žalobcov, utrpeným zraneniam podľahol. Uznesením ORPZ v Senici sp. zn. ČVS:ORP-1/OVK-SE -2014 zo dňa 01.01.2014 bolo začaté trestné stíhanie proti vodičovi motorového vozidla zn. Škoda Octavia, H. F., ktorý mal dopravnú nehodu spôsobiť. Následne po vykonaní vyšetrovania orgánmi činnými v trestnom konaní, bolo uznesením 0R PZ v Senici sp. zn. ČVS:ORP-1/OVK-SE -2014 zo dňa 17.04.2014 trestné stíhanie zastavené z dôvodu, že vinník dopravnej nehody pri nehode sám tragicky zahynul, pričom v odôvodnení rozhodnutia bola konštatovaná výlučne jeho vina na spôsobenej dopravnej nehode. Z uznesenia ďalej vyplynulo, že v čase dopravnej nehody bol vinník dopravnej nehody vo významnej miere ovplyvnený alkoholom, podľa všeobecného orientačného delenia opitosti bol v štádiu stredného stupňa opitosti, keďže vo vzorke jeho krvi bola zistená prítomnosť alkoholických nápojov v koncentrácii 1,83 g/kg (promile). Vodič motorového vozidla bol poistencom žalovanej.

21. Pokiaľ ide o výšku nemajetkovej ujmy uplatnenej žalobcami v predmetnom konaní, títo si na základe podanej žaloby uplatnili nárok a to každý vo výške 100.000,- Eur. Oprávnenosť svojho nároku odôvodňovali podstatným zhoršením psychického stavu, čo sa premietlo aj do ich celkového zdravia v dôsledku dopravnej nehody ku ktorej došlo dňa 01.01.2014 a pri ktorej tragicky zahynula ich maloletá dcéra U. Č.. Táto skutočnosť bola preukázaná úmrtným listom vydaným matričným úradom X. T. XX.XX.XXXX.

22. Ďalej z predložených listinných dôkazov (uznesení OR PZ v Senici) bolo preukázané, že pri dopravnej nehode došlo k ľahkému zraneniu žalobcu v 1. rade a žalobkyne v 2. rade, ktorá v čase dopravnej nehody bola v siedmom mesiaci tehotenstva.

23. Žalobcovia v 1. aj v 2. v žalobe ako aj vo svojich výpovediach zhodne uviedli, že maloletá U. bola pre nich jedinečným stvorením , najmúdrejším a najinteligentnejším dieťaťom. Pred tragickou nehodou sa spolu zúčastňovali spoločenských a kultúrnych podujatí. Jej smrťou sa vytratila ich motivácia k životu, nadšenie a radosť zo života, zhoršil sa ich zdravotný stav, zle spia a nič ich nebaví, nevedia nájsť činnosť, ktorá by ich napĺňala. Neustále majú pocit úzkosti. Budúcnosť nerozoberajú. Všetky miesta im pripomínajú spoločné chvíle prežité s dcérou, ktorá mala len päť rokov keď zomrela. Bola nesmierne talentovaná v športových disciplínach, lyžovala, bicyklovala, korčuľovala, mala rad zvieratká.

Boli šťastnou a súdržnou rodinou. Jej smrť je pre nich neočakávanou stratou, ktorá zásadným spôsobom zasiahla do ich životov. Ďalej poukázali na to, že vzhľadom k zlému psychickému stavu boli nútení vyhľadať lekársku pomoc. Liečia sa ambulantne u MUDr. Halmovej psychiatričky od roku 2014. I napriek tomu, že sa im narodila maloletá dcéra X. tri mesiace po nehode, nedokážu na U. zabudnúť a vyrovnať sa s jej stratou. Spolu navštevujú miesto kde je ich dcéra pochovaná, chcú aby maloletá X. mala vedomosť o existencii svojej sestričky.

24. Negatívny dopad tragédie na rodinný život žalobcov potvrdila vo svojej výpovedi aj svedkyňa P.. Q. X., ktorá uviedla, že žalobcovia viedli pred tragickou nehodou aktívny spoločenský život. Maloletá U. bola živé veselé dieťa, ktoré poznala od malička, bola nesmierne šikovná a talentovaná. Ich rodinný vzťah bol založený na pevných rodinných väzbách, vzájomne si boli veľmi blízky. V tom čase U. bola ich jediné dieťa. Po narodení maloletej X. sa snažila ako aj rodinní príslušníci a priatelia primäť žalobcov k potlačeniu bolesti, najmä vzhľadom k narodeniu dieťaťa. Taktiež potvrdila skutočnosť, že žalobcovia navštevujú psychiatrickú poradňu. Ich spoločenský život sa značne obmedzil, vyhýbajú sa spoločenským aktivitám, ich vonkajší prejav vo vzťahu k tretím osobám je stále poznačený smútkom a hnevom nad stratou milovaného dieťaťa.

25. Žalobcovia súčasne súdu doložili ambulantné správy o návšteve psychiatrickej ambulancie MUDr. Júlii Halmovej zo dňa 19.05.2016 a 13.05.2016, v ktorých odborný lekár doporučil , vzhľadom k psychickému stavu žalobcov v súvislosti so stratou dieťaťa, v oboch prípadoch dlhodobú psychoterapeutickú intervenciu.

26.Vo vzťahu k výške uplatňovaných nárokov právny zástupca žalobcov na pojednávaní konanom dňa 11.04.2019 poukázal na to, že je toho názoru, že žalobcovi uniesli dôkazné bremeno pri určení výšky nemajetkovej ujmy kedy bolo preukázané, že tragická udalosť zasiahla do ich emocionálneho a rodinného života. Dcéra žalobcov mala v čase dopravnej nehody len 5 rokov, bola ich prvorodeným dieťaťom pričom žalobcovia dodnes trpia nepríjemnými pocitmi, smútkom, sú ochudobnený o život, ktorý viedli s dcérou. Zámerom žalobcov nie je dosiahnuť neprimeranú satisfakciu ale domôcť sa aspoň čiastočnej kompenzácie za zásah do ich citovej sféry, súkromia a dôstojnosti, žiadna suma im nedokáže vynahradiť stratu dcéry. Proti právnym konaným bolo žalobcom znemožnené, aby zdielali s dcérou spoločný život, venovali sa spoločným aktivitám a tešili sa z jej úspechov. Radosť v živote žalobcov vystriedal smútok a hnev. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby súd žalobe vyhovel.

27. Žalovaná, v rámci svojho prednesu na pojednávaní konanom dňa 11.04.2019, k uplatneným nárokom žalobcov uviedla, že pokiaľ ide o samotnú výšku uplatňovanej nemajetkovej ujmy za zásah do rodinného života žalobcov, je v prípade žalobcov vedené na Okresnom súde Bratislava I aj konanie o náhradu škody na zdraví sp. zn. 18Csp 41/2017. V danej veci, bolo v otázke psychiky a psychickej ujmy žalobcov vykonané zo strany žalovanej znalecké dokazovanie vo forme vypracovania znaleckých posudkov č. 278/2017 a č. 279/2017, na základe ktorých bolo žalobkyni vyplatených 18.367 Eur a žalobcovi suma 13.775 Eur ako náhrada škody za zásah do ich psychiky. Z oboch podaných žalôb pritom vyplýva, že uvedené nároky tak ako boli opisované sa v podstatnej miere prelínajú. Taktiež poukázala aj na zákon 215/2006 o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, kde zákonodarca priznáva najväčšiu mieru odškodnenia vo forme 50 násobku minimálnej mzdy v rozhodnom období. Rovnako v prípade otázky výšky škody resp., nemajetkovej ujmy poukázala aj na doterajšiu rozhodovaciu prax všeobecných súdov. V tejto súvislosti dala do pozornosti rozhodnutie NS ČR zo dňa 04.12.2016 sp. zn. 4Tdo 1402/2015, v ktorom sa súd podrobne vysporiadal s otázkou náhrady nemajetkovej ujmy a zaoberal sa aj otázkou metodiky, na ktorú poukazovala strana žalobcov s tým, že v záveroch tohto rozhodnutia uvažoval za primerané odškodňovanie vo výške 240 000 - 500 000 Kč, resp. v prípade maximálne 700 000 Kč. Najvyšší súd ČR okrem iného prihliadol aj na rozhodovaciu prax súdov v iných európskych krajinách. V zásade nenamietajú nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, namietajú len jej výšku, ktorá sa im zdá vzhľadom k nimi uvádzanej argumentácii neprimeraná.

28. Právne zdôvodnenie

Podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z. poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení.

Podľa § 15 ods. 1 a 2 zákona č. 381/2001 Z.z. náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať. Na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila.

Podľa § 13 ods. 1) zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa ods. 2) pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa ods. 3) výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa § 441 Občianskeho zákonníka ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znášajú sám.

Podľa § 444 Občianskeho zákonníka pri škode na zdraví sa jednorazové odškodňujú bolesti poškodeného a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia.

29. Tak ako bolo už vyššie konštatované (bod č. 15), škodou pre účely zákona č. 381/2001 Z.Z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení je aj náhrada nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ktorú sú pozostalí (poškodení) oprávnení uplatniť priamo voči poisťovateľovi subjektu, ktorý dopravnú nehodu spôsobil.

30. Náhrada nemajetkovej ujmy je upravená v I. časti druhej hlavy Občianskeho zákonníka, ktorý v ustanoveniach § 11 až § 16 rieši osobnostné a osobné práva fyzickej osoby a ich ochranu. Právo na ochranu osobnosti prislúcha každej fyzickej osobe, je neprevoditeľné a neodňateľné s výnimkou § 16 OZ, kedy za splnenia zákonom stanovených podmienok môžu právo na ochranu osobnosti uplatňovať po smrti fyzickej osoby jeho najbližší príbuzný. Obsahom právnej úpravy ochrany osobnosti je zákaz akéhokoľvek zásahu, ktorý by bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo porušenie osobnostných práv, ktoré sú uvedené v § 11 OZ. To znamená, že ochrana sa týka ako samotného ohrozenia tak aj jeho porušenia. Nároky, ktoré môže ohrozená alebo poškodená osoba v súvislosti s ohrozením alebo porušením jej osobnostných práv si nárokovať sú uvedené v § 13 OZ. Popri tom si môže uplatniť aj nárok na náhradu škody v zmysle § 16 OZ.

31. Nemajetková ujma v tomto kontexte predstavuje škodu na zdraví v podobe citovej, osobnostnej, psychickej ujmy (§13 OZ) spôsobenej pozostalým po obeti dopravnej nehody.

Ujma spôsobená usmrtením osoby blízkej nie je ujmou na živote a zdraví priameho poškodeného (primárnej obeti, t.j. obeti dopravnej nehody) , ale ujma na súkromnom a rodinnom živote osôb blízkych (tzv. sekundárnych obetí, t.j. pozostalých). Náhradu takejto ujmy, nie je možné považovať za vyjadrenie hodnoty ľudského života. Nemajetková ujma má v danom prípade satisfakčnú funkciu, ktorá má zmierniť nepriaznivé stavy vzniknuté škodlivým zásahom do osobnostnej sféry poškodeného, t.j. duševné útrapy (smútok, žiaľ) spôsobené vnímaním smrti blízkeho človeka. Každý prípad je potrebné posudzovať individuálne s ohľadom na skutkové okolnosti za ktorých k škodovej udalosti, resp. k zásahu do osobnostných práv došlo. Predovšetkým je potrebné pri stanovovaní výšky nároku vychádzať z kritérií ako sú:
a) intenzita vzťahu - na strane pozostalého je významná najmä intenzita a kvalita jeho vzťahu so zomrelým. Pokiaľ ide o intenzitu vzťahu žalobcov ako rodičov a maloletej U., v konaní neboli preukázané žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali hlbokú lásku a vrelý vzťah rodičov k dieťaťu práve naopak, náhla a neočakávaná strata dieťaťa bola pre nich šokom, ktorého traumatické pôsobenie pretrváva naďalej aj napriek skutočnosti, že sa im narodilo krátko po tragickej udalosti dieťa, dcéra X.;

b) vek zomrelého dieťaťa - maloletá U. zomrela vo veku piatich rokov, v čase detstva, kedy život mala pred sebou, kedy dĺžka spolunažívania s rodičmi bola dostatočne veľká na to, aby sa medzi nimi vytvorilo silné citové puto. Rodičia s ňou plánovali budúcnosť na základe jej daností, povahových rysov. Bez akýchkoľvek pochybností možno konštatovať, že smrť dieťaťa je pre rodiča tou najhoršou skúsenosťou a bolesťou, ktorá časom sa utlmí ale nikdy neodznie;

c) spoluzavinenie zo strany dieťaťa - k dopravnej nehode došlo výlučne zavinením vodiča motorového vozidla, H. F., ktorý v dôsledku dopravnej nehody zomrel;

d) morálne zadosťučinenie v podobe potrestania páchateľa (ide o trestný čin ublíženia na zdraví s následkom smrti) vzhľadom k vyššie uvedenému neprichádzalo do úvahy, nakoľko páchateľ trestného činu pri dopravnej nehode na mieste podľahol zraneniam spôsobeným dopravnou nehodou.

32. Popri základných kritériách taktiež musí súd, pri úvahe o primeranosti uplatneného nároku, vychádzať z princípu proporcionality tak, že porovná čiastky náhrad prisúdených v iných obdobných prípadoch ale aj ďalších, v ktorých sa jednalo o zásah do iných osobnostných práv, najmä práva na ľudskú dôstojnosť (obete trestných činov), za účelom dosiahnutia spravodlivého vyčíslenia výšky relutárnej náhrady.

33. Vzhľadom k vyššie uvedenému pri stanovovaní výšky nemajetkovej ujmy, súd vychádzal z výsledkov rozhodovacej činnosti súdov Slovenskej republiky ako aj z právnej úpravy výšky nemajetkovej ujmy európskych štátov, kde sa v obdobných prípadoch priznával nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v rozmedzí 5.000 Eur až 20.000 Eur (Belgicko, Rakúsko, Slovinsko, Česká republika). V niektorých krajinách EÚ sa kompenzuje nemajetková ujma v nižšom rozpätí, napr. v Maďarsku, Fínsku, Švédsku t.j. od 3.000 Eur do 10.000 Eur na rozdiel od Španielska a Talianska, kde náhrada dosahuje podstatne vyššie čiastky. Z uvedeného vyplýva, že výška priznaných nárokov nemajetkovej ujmy je v rámci štátov EÚ odlišná v závislosti od právnych tradícií, ekonomickej situácie, systému poistenia a sociálneho zabezpečenia a pod.

34. Pre rozhodovaciu činnosť slovenských súdov je použiteľná metodika výpočtu náhrady nemajetkovej ujmy platná na území Českej republiky z hľadiska porovnateľnej ekonomickej situácie a obdobného systému poistenia a sociálnych zákonov. V súvislosti s uvedenou metodikou sa náhrada nemajetkovej ujmy za usmrtenie osoby blízkej pohybuje v rozpätí 200.000 Kč - 500.000 Kč, t.j. cca 7.000 Eur až 20.000 Eur. Súd vzal do úvahy aj spôsob odškodňovania v prípadoch obetí trestných činov, kde sa jedná o zásah do práva na ľudskú dôstojnosť. Výška odškodnenia sa v tomto prípade stanovuje spôsobom taxatívne určeným v zákone č. 274/2017 Z.z. o odškodňovaní obetí trestných činov, predtým zákon č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, kde v prípade úmrtia má obeť násilného trestného činu nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy. Ak je obetí násilného trestného činu viac, suma odškodnenia sa medzi nich rozdelí rovnakým dielom. Minimálna mzda za rok 2013 sa pohybovala v rozpätí 337,70 Eur až 675 Eur v závislosti od stupňa náročnosti to znamená, že výška odškodnenia by sa pohybovala, podľa vyššie uvedeného zákona v rozpätí od 16.850 Eur - 33.750 Eur. S poukazom na zistený skutkový stav súd považoval za primerané a spravodlivé priznať žalobcom v 1. a 2. rade, každému nárok na odškodnenie vo výške 20.000 Eur.

35. K námietke žalovanej (zohľadnenia náhrady SSU - sťaženia spoločenského uplatnenia, uplatneného žalobcami v konaní 18Csp 41/2017).

V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že medzi nemajetkovou ujmou podľa § 13 OZ a náhradou sťaženia spoločenského uplatnenia je zásadný rozdiel spočívajúci v tom, že i keď nároky vychádzajú z totožnej príčiny, nemajetková ujma predstavuje satisfakciu za duševné útrapy spojené so smrťou blízkej osoby, zatiaľ čo SSU je nemajetková ujma spočívajúca v odškodnení za zásah do telesnej integrity človeka skutkovými okolnosťami, ktoré ovplyvnili jeho kvalitu života v negatívnom slova zmysle v dôsledku citového strádania, depresií v súvislosti so stratou milovanej osoby. Z uvedeného dôvodu súd pri rozhodovaní o výške uplatneného nároku žalobcov okolnosti namietané žalovanou nebral do úvahy.

36. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1) CSP podľa zásady úspechu v konaní a žalobcom priznal nárok v rozsahu 20 %.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané na príslušnom odvolacom súde. Odvolanie môže podať strana v neprospech ktorej bolo vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa odvolateľ domáha. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým (§ 365 CSP), že:

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca, alebo nesprávne obsadený senát,

d) konanie má inú vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené,

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.